

Se strålarö dans
 Mot vapnens glans
 Och hör musikens ljud

Framåt gå på!
 I gossar blå,
 Till strid för dannebrogen.
 När vi ge fyr
 Fienden flyr
 Och segren mot oss ler.

Men blir han kvar
 Och lif han har;
 Wälan! med bajonetten
 Framåt, gå på!
 I gossar blå.
 Hurra! hurra! hurra!

Fyra alldeles nya

Krigs-Sånger.

Den Första:

Från de Nordista fjäll ic.

Författad af Gardisten Åström wid Kongl. Andra Lifgarbet.

Den Andra:

Till uppbrott trumman ropar, ic.

Den Tredje:

Samrater framåt! Trumman ljuder! ic.

Den Fjerde:

Framåt, gå på! I gossar blå, ic.

Rostar 2 st. Banto.

Melodi: Under Svea baner, etc.

Från de nordiska fjäll
Till de sydliga tjell
Höres trummornas dån och mustöternas småll.
Emot södern de gå
Svenska gossarne blå,
Till att hjälpa de Danske att Tyskarne slå. —
Segren skall blifwa vår.

Bli vår, bli vår!

Ty wi frukta ej död eller sår.
Genom krutrök och damm
Skall vår sanna gå fram —
Gamla Sverige ej swiker — ty det wore skam. ::

Våra fäder med mod
Hafwa vågat sitt blod,
Der en enda mot tio på slagtfältet stod.
Låt oss wisa också
Äfwen wi kunna stå
Och med heder hemföra baneret det blå.
Vår blir segern för wist.

För wist, för wist!

Med swärden wi slita den Tyska twist.
Ty för frihet och rätt
Skall den nordiska ätt
Alltid strida med mod. — Så war fädernas sätt. ::

Ja framåt och gå på,
Emot seger wi gå
Fast med blod måste wätnas de lagrar wi få.
Tiraljör! fram med språng,
Granadör! fram med sång.
Inga Tyskar må hindra vår modiga gång.
Wi med hurra! hurra!

Hurra! Hurra!

Låta fienden weta att framåt wi dra.

Ja, framåt och gå på,
Fast wi äro blott få,
Wi må wisa, att segren tillhör oss ändå. ::

När wi slutat vårt tåg
Vändes hemåt vår håg.
Emot Norden det går, öfwer swallande våg.
Med vår trofasta hand
Ha wi knutit de band,
Som med wänskap förenat de Skandiska land.
Emot hemmet wi gå.

Wi gå, wi gå!

Att i wänskapens armar belöningen få,
Och att hinna en hamn
I den älskades famn —
Medan södern med åktning förtäljer vårt namn. ::

Till uppbrott trumman ropar,
Framåt, I Svenska män!
Tillbaka röfwarhopar!
Till edert land igen!
Snart mellan Danatälten
I blanka hjälmars gå
Wid stränderna af Bälten
De män med rockar blå.

Kring dalar och kring fullar
På tunga hjul af träd,
Sin ästa striden rullar:
På knä, mitt folk, på knä!
En hastig bön allenast,
Den Gud nog höra vill,
Och se'n, I tappre, genast
Det gäller att slå till!

Se Danmarks sagra öar,
Enhvar en blomsterwas!
Se Danmarks blåa sjöar,
Som genomskinligt glas!
Hur skönt att der få lösa
Sin hjälm på grönan wall
Och i des rundel ösa
Sin dryck ur sjöns kristall!

Men ej skall Tysken sträcka
På sin lekamen der,
Ej i de wattenen slåcka
Sitt slämtande begär.
Wi djupa sångar lofwa
Med gröna öfwerdrag,
Der må hans knektar sofwa
I ro till domedag!

Se dessa hösters runder,
Ett lif så wekt som rö,
En blick med lågor under,
En panna utaf snö.
En barm just hwälfd att wissa
En man till sömns uppå,
En mun just slapt att kysa
Och ej så nog ändå!

Enhvar af dessa qwinnor
Är Swenssens anförwandt,
För brödens älskarinnor
Han satt sitt swärd i pant:
Hwar tärna i sitt inre
Hans klinga tacka wet;
En tapper karl för mindre
Har sålt sin salighet.

Inkräftarn wet nog wärdet
Af segrens sköna pris
Och friar nu med swärdet
På sitt stråtröfwarwis;
Men jungfrun ler och sömmar
Och hurtig nälen för,
Och under stolta drömmar
Hans sweyduk färdig gör.

Godt! så hans legobrängar
Ej nog af Danska swärd,
Och menar han sig slängar
Af friska armar wärd,
Wälan, I blåa männer,
Ett hugg, ett halstums bredt,
För våra Jutiska wänner,
Och så för Polen ett!

Hvem räknar huru många
Han ställer i sitt led?
Mång tusen stjernor gånga
På himlen upp och ned
Och ordna en gemensam
Armé på slätter blå,
Men solen kommer ensam
Och slår sig fram ändå.

Ha bara våra flingor
Annu sitt gamla bett.
Och falla tätt som flingor
Dem du om vintern sett,
Och stå wi fast, som eken,
Med oförfäradt sinn',
Skall owän nog ur lefen
Gå bort med blodigt skinn.

Ramrater framåt! trumman ljuder!
Till Kamp och strid den snart oss bjuder.
Frist, bröder! väpnad är vår hand
För ära, Kung och fosterland!

Att hjälpa våra Danska bröder,
Vi ställa nu vår marsch mot söder;
Med dem wi snart förena oss —
Se'n gäller att som Swenskar slåss!

Kung Carl, den unge, tappre hjelte,
Med en mot tio spände bälte;
Så än, — om Oscar för oss an, —
Vi swara hvar för tio man!

Ja, Swenska gossar, låt oss swära,
Att för vårt dyra Sweriges ära
Med gamla Caroliners mod
Vi trosast offra lif och blod.

Och är vår lott, i striden falla,
En sådan död wi önska alla; —
Med mod i bröstet, swärd i hand,
Vi stupar gladt för Kung och land.

Farväl då hemmets tysta dalar,
Der mången mö nu om oss talar,
Och tänker med en smärtans tår
På wännen, som mot döden går. —

Men komma wi med seger åter,
Hwar slicka då af glädje gråter, —
Ty kärlek är den tappres lön;
Och gif s väl någon mera skön?

Framåt, gå på!
I gossar blå,
Från Wermlands djupa stogar.
Med hurtig gång
Och munter sång
Att södern tåga wi.

Slå tanken bort
Att det är hårdt
Från våra hemmet wandra.
Framåt gå på!
I gossar blå,
Att söder tåga wi.

Rustöten nu
Skall bli vår fru;
Blott henne så wi klappa.
Hon, lika warm,
Emot vår arm
Som slickan hwila må.

Se fanan får,
Som swajar der!
Vi henne skola följa.